

СПРАВА «БОГДАНОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE OF BOGDANOV v. UKRAINE)

(Заява № 27380/20)

Стислий виклад рішення від 04 травня 2023 року

У відповідь на звернення заявника у березні 2019 року працівники поліції необґрунтовано, як стверджує заявник, відмовили йому повідомити адресу, за якою проживав його неповнолітній син з матір'ю. Заявник не був позбавлений батьківських прав. Шостий апеляційний адміністративний суд у листопаді 2019 року відмовив у задоволенні позову заявника у зв'язку з цією відмовою, зазначивши, що працівники поліції належним чином встановили місцеперебування дитини, однак мати дитини не надала дозволу, передбаченого положеннями Законів України «Про захист персональних даних» та «Про інформацію», на розкриття адреси її проживання з дитиною. Верховний Суд встановив відсутність підстав для відкриття касаційного провадження. У серпні 2019 року місцевий орган опіки та піклування склав висновок про встановлення графіку та умов проведення побачень і спілкування заявника з його дитиною. У вересні того ж року заявник зустрівся з дитиною, а також йому повідомили, коли дитина змінила місце проживання на інше. До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявник скаржився за статтями 6 та 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на відмову органів державної влади повідомити адресу місця проживання його неповнолітнього сина, у зв'язку з чим він був позбавлений можливості спілкуватися зі своїм сином протягом п'яти місяців. Європейський суд вирішив розглянути скаргу заявника виключно за статтею 8 Конвенції. Розглянувши скаргу заявника Європейський суд зазначив, що відмова працівників поліції розкрити заявнику інформацію про місцеперебування його сина призвела до неможливості для заявника скористатися своїм правом на доступ до дитини та на інформацію про особисті обставини дитини протягом близько п'яти місяців. Європейський суд звернув увагу, що судові рішення на національному рівні не містили оцінки негативних практичних наслідків оскаржуваного нерозкриття для батьківських прав заявника, яких він формально не був позбавлений і які не були обмежені, у тому числі право на доступ до його дитини та до відомостей про неї. Європейський суд зазначив, що працівники поліції та суди не навели достатнього обґрунтування для виправдання надання переваги правам на приватне життя матері дитини, а не батьківським правам заявника, і не оцінили, чи було це здійснено в найкращих інтересах дитини. Процес ухвалення рішень не передбачав встановлення справедливого балансу конкуруючих прав та інтересів. З огляду на це Європейський суд констатував порушення статті 8 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. Оголошує заяву прийнятною;

2. Постановляє, що було порушено статтю 8 Конвенції;
3. Постановляє, що: (a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу: (i) 3 000 (три тисячі) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди; (ii) 468 (чотириста шістдесят вісім) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися заявнику, в якості компенсації судових та інших витрат; (b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;
4. Відхиляє решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції».